

чого того, що неус темер жити людське. І Бог отець старенький ходили собі по небі, по тій стежці зірчастій, що білою смугою на небі в ночі маячить. Ходить Господь та тішнить ся, люблюсть ся тим краєм, до ангелів каже: не було у мене такого щасливого краю, як отсей, та мабуть і не буде на усій моїй землі. — Господоньку! — питають ангели, а як же він звати-меть ся край отсей? — Та краще-б йому і зовсім імени не давати — відповідає Господь, — щоб не знали про нього інші люди, тай щоб не прибрали його до своїх рук, щоб не зананастили того краю. А між собою зовіть його руським краєм.

Аж вступив перед Господа архангел Гавріїл, благовістник милостивий і каже до Господа: Господи милосерний, благослови мене летіти до народа свого руського і возвістити йому імя твоє святе! — Господь йому відповідає: Не хотів би я возвіщати своє імя. Пригадай собі, скільки раз ти благовістив між инніми народами, а що з того виходило? Прилітав сатаня, сіяв між твоєю пшеницею своїй кукіль і схопив кукіль і пшеницю глушив, пани і попи прибирали до своїх рук брудних мос святе імя чисте не пускали слова мого